

SALİH UYAN

ÇİZER: EDA ERTEKİN TOKSÖZ

TEOMAN

ÇEKİRDEK

HEDEFE ÇİTLENDİK

OLMAZ OLMAZ DEME, OLMAZ OLMAZ!

“Baba, bir şey söyleyebilir miyim?”
“Parmak kaldırmadan konuşmayın demedim mi ben size!”

Babamın neşesi yerinde. Eve geldiğinden beri espri üstüne espri patlatıyor. Ama ben hiç iyi değilim.

“Bugün okulda sınıf başkanı seçildi.”

“Eee?”

“Ben de aday oldum.”

“Evet?”

“Selçuk seçildi. Beni seçmediler.”

Bu cümleye noktayı koyunca gözümün yanına doğru bir damla yaş kayıp gitti. İkinci damla

da hareketlenmeye başlarken, babam oturduğu koltukta biraz dikildi. Moralimin gerçekten bozuk olduğunu fark edince ciddileşti.

“Oğlum, insanların farklı kabiliyetleri vardır. Herkes yönetici olmak zorunda değil.”

“**iyi de benim hiçbir kabiliyetim yok baba**” dedim. Sesim iyice titremeye başlamıştı. “Okulda elimi neye atsam başarısız oluyorum.”

Bu sefer annem girdi söze. “Sınıf başkanlığı öyle çok özenilecek bir şey değil ki Çekirdek. Bu kadar üzölmene gerek yok bence.”

“Ben başkan olamadığım için üzölmüyorum. Sınıf arkadaşlarım bana oy vermediler diye üzölüyorum.”

Bizimkiler bir şey demediler. Teselli cümleleri bitmişti galiba.

“**BİR TEK ORHAN OY VERDİ BANA. BİR TANE OY ALDIM. 30 KİŞİLİK SINIFTA BİR OY!**”

“Yine iyi bence” dedi babam. “Bir oy bir oydur.”

Babam ne diyeceğini bilemediği zaman böyle garip cümleler kurar. Bir oy tabii ki bir oydur. İki oy olacak hali yok ya!

Ben yüzümü iki elimin arasına alıp hüzünlü bir şekilde otururken babam konuşmaya devam etti.

**“Çekirdek, tecrübe pahalı bir öğre-
mendir. Çünkü kaybederek kazanılır. Sen belki
kaybettiğini düşünüyorsun ama tecrübe kazandın.
Bu çok kıymetli bir şey.”**

Babamın ne dediğini tam anlayamadım. Kesin güzel bir şey söylemişti ama o anda cümleleri öğelerine ayıracak halim yoktu.

“Çok doğru” dedi annem de. “Mesela baban da evlenmeden önce kepek şampuanı diye köpek şampuanı almış. İki hafta boyunca da kullanmış.

Saçlarını kaybetmiş ama tecrübe kazanmış. Artık marketten bir şey alırken daha dikkatli.”

Halının desenleri arasında gezinen gözlerimi kaldırıp bizimkilere baktım. Annemin yüzünde ciddiyetle gülümseme arasında titreşen bir ifade vardı.

“Baba gerçekten mi?” dedim.

“Evet, oğlum” dedi babam ellerini saçlarında gezdirerek. **“Bir harf hatası nelere yol açıyor işte”**

“Şampuanın üzerinde köpek resmi falan yok muydu peki?” diye sordum.

“Vardı” dedi babam. “Ben de her banyoya girişimde burada niye köpek resmi var diye düşünüyordum.”

Annem dayanamayıp kahkahayı patlattı. **“CANIM, SEN KÜÇÜKKEN KESİN KEDİ MAMASI FALAN DA YEMİŞSİNDİR CİPS ZANNEDİP”** dedi.

Galiba bizimkiler ben başkanlık olayını unutayım diye espriye vurdular kendilerini.

“Asıl hedefim okul başkanlığıydı” dedim konuya geri dönmek için. “Ama o hayalim de suya düştü.”

“Hayalin suya düşüp ıslandı diye vaz geçmek yok. Asıp kuruturuz” dedi babam bu sefer. “Benim saçlarım yeniden çıktı mı? Çıktı. O zaman senin de kaybettiğin başkanlığı yeniden kazanma ihtimalin var.”

Hayali asıp kurutmak mı? Başımı kaldırıp babama baktım. Gözümde biriken ve yanağıma doğru akmaya hazırlanan gözyaşının arkasından babamın buğulu gülümsemesini gördüm.

“Sınıf başkanı seçilemeyen birisi okul başkanı mı olacak? İmkânsız!” dedim. Bu sırada babam ayağa fırlayıp ani bir hareketle beni omzuna aldı ve salonda gezerek bağırmaya başladı.

“En büyük başkan, bizim başkan!”

“Canım, çocuğun kafası avizeye çarpacak. Yavaş biraz!”

Annem daha cümlesini bitirmeden avizenin kocaman taşlarına hafif bir kafa attım. Annem bir yandan sallanan avizeyi tutmaya çalışıyor bir yandan da tezahürata katılıyordu.

“En büyük başkan, bizim başkan! En büyük başkan, bizim başkan!”

Babam bağırarak salonda biraz daha tur attıktan sonra beni en yakın koltuğa indirdi. Sarsıntıdan ve gürültüden üzüntüm dağılmış gibiydi gerçekten.

**“ÇORBA BUZ GİBİ OLDU. HAYDI, SOFRAYA”
DEDİ ANNEM.**

Yemekte bu konu hiç açılmadı. Babam beni neşelendirmek için değişik espriler yaptı.

“Adam kitap okurken başı yaralanmış. Niye? Çünkü kafasına satır düşmüş. Ha ha ha ha!”

Babam yaptığı bu internet esprisine kahkahayla gülerken bana bakıyordu. Ben de ayıp olmasın diye bin kere duyduğum bu espriye güler gibi yaptım.

Yemekten sonra tekrar salona geçtik. Çaylar gelince de babam hafifçe öksürüp günün kapanış konuşmasını yaptı.

“Çekirdek, bu hayatta her istediğin olmaz. Ama istediğin olmadı diye vaz geçmek de olmaz. Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz.”

Annem çayı önümdeki sehpa bırakırken, “Canım, biraz daha net konuşabilir misin lütfen?” dedi hafifçe fısıldayarak.

Babam **“Olur”** dedi bu sefer. **“Ne diyor-duk? Ha, olmaz dediğin şeyler olunca sevinme. Olur dediğin şeyler olmayınca üzülme! Olan işte hayır vardır, olmayan işlerin olması için...”**

“ÖHÖHÖHÖHÖ!”

Babam durup anneme baktı. Sonra da “Tamam, sustum” dedi.

“Baba, ben iyiyim” dedim. **“Teselli etmene gerek yok artık!”**

“Hayır, hala dudağının kenarında hüzün kırıntıları var” dedi babam.

Elimi ağzıma götürüp siler gibi yaptım.

“Biraz da sol tarafta kalmış.”

Elimi kaldırıp ağzımın dudağımın sol tarafını da sildim. Sonra oturduğum koltukta kaykılıp başımı koltuğun kenarına dayadım.

Yok yok! Hayatta olmaz. Bir daha asla böyle bir maceraya giremezdim.

TAVANA OTURAN ORHAN

Servisten inip ağır adımlarla okula doğru yürüdüm. Dışarıda buğulu ve ılık bir hava vardı.

"Sayın başkan, hoş geldiniz!" Oğlum, başkanın çantasını alın hemen."

Konuşan okul kapısının önünde duran müdüdü. Yanındaki bir çocuk koşup elimdeki çantayı aldı.

"Bugün derslere girebilecek misiniz?" Nasıl programınız?" dedi okul müdürü.

"Birkaç önemli toplantı var bugün" dedim ciddi bir şekilde. "Derslere katılabileceğimi pek zannetmiyorum."

"Peki, toplantı odasını hazırladık. Bir ihtiyacınız olursa lütfen söyleyin."